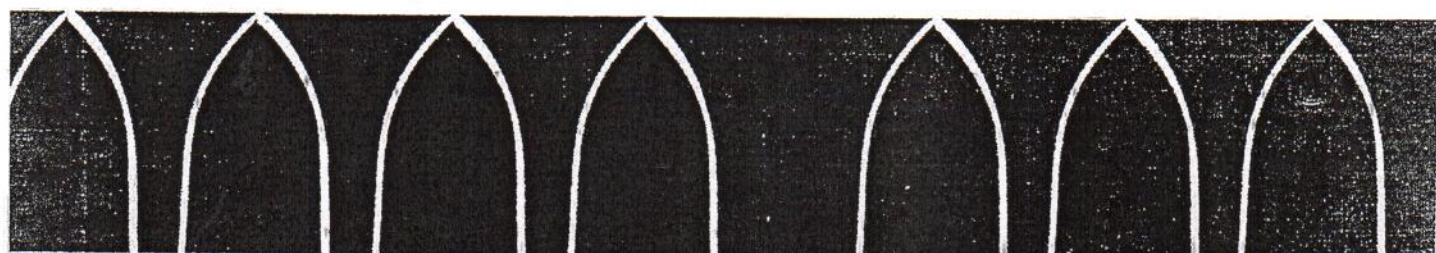

Zví kov ské zprávy

DUBEN 2017

EDITORIAL

„Poznal jsem světlo a už nechci tmu . . .“

Oheň přinesl lidem svobodu zhruba před jedním a půl milionem let před Kristem. Vznikl náhodně. A poté už se jej lidé snažili nejenom udržovat, ale různými způsoby ho rozdělovat – od tření dřívěk po křesání pazourky a křemeny.

Existuje mnoho pověstí, jak přišel oheň, potažmo světlo k lidem. Irokézové vyprávějí, že uhodil blesk do stromu a pavouk přinesl uhlík v ranečku z pavučiny. Z řeckých bájí je známý Prométheus, který ukradl bohům uhlík a donesl ho lidem ve fenyklovém stonku. Výrazem největší potupy ve staré Spartě bylo odepření ohně. Provinilec byl odsouzen k zimě, syrovému jídlu a noční tmě.

Z kombinace světla a tepla si dnes vybírám světlo.

Nejprve si člověk svítil pochodněmi, loučemi, později olejovými lampami, svíčkami, petrolejovými a plynovými lampami.

Platon si myslel, že lidské oči jsou aktivními zdroji světla. Newton chápal světlo jako proud částic v mechanickém smyslu. Vlnové vlastnosti světla zkoumal poprvé kolem roku 1678 Christiaan Huygnes. Od poloviny 20.století je platná teorie o dualitě částice a vlnění – světlo se chová jako vlna, která nese kvantované množství energie.

Výrobu žárovky zdokonalil a patentoval v roce 1879 Thomas Alva Edison.

- První žárovka zazářila 21.října 1879 a svítila čtyřicet hodin.
- První elektrické světlo v našich zemích měl Robertův cukrovar v Židlochovicích od roku 1880.
- Na pařížské výstavě svítily žárovky v roce 1881 a téhož roku měla elektrické osvětlení Daňkova strojárna v Praze.
- První divadlo s vlastním elektrickým osvětlením na evropské pevnině mělo Brno. Bylo to roku 1882 Mahenovo divadlo, kde dodnes ve vestibulu můžeme původní žárovku s podobiznou jejího stvořitele shlédnout.
- Národní divadlo v Praze se rozsvítilo až o rok později – 1883.

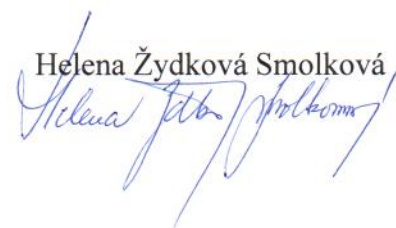
V březnu 2017 se v naší obci rozzářila nová pouliční světla. Můry, mušky a jiná žoužel se do nich nedostanou. Ve dne vypadají pěkně, večer ještě pěkněji. Pocestným ukazují cestu, nemusíme se už s obavami ve tmě otáčet, protože v některých místech ta stará prostě stávkovala a vesměs špatně svítila.

Malá poznámka nespokojencům:

Všichni bychom ocenili, aby hezká světla nesly hezké stojany. Na ty dojde, až zase našetříme nějaké penízky na krásu. A poté budou i štíhlé nožky.

V pojízdné prodejně si kupte vynikající koblíhu, udělejte si kafe, jak ho máte rádi (dobrý čaj, nalijte si sklenku vína) a přečtěte si dubnové vydání Zvíkovských zpráv. Máte-li na dohled pouliční světlo, mrkněte občas z okna a spojte potěchu duše s potěchou oka. Najděte si ten svůj článek – od informací starosty, přes zajímavosti ze zvíkovského hradu, tradiční fejton . . .

Je tady jaro. Uživejte a těšte se z maličkostí – třeba z nových světel, i když jim ještě chybí štíhlé nožky.

Helena Žydková Smolková

Milí čtenáři Zvíkovských zpráv,

tentokrát začnu poděkováním všem, kteří se podílejí pod vedením naší vedoucí kulturní komise „Helenky“ na přípravě tohoto zpravodaje. A také si dovoluji poděkovat všem, kteří v rámci svých možností pomohou, když je potřeba. Ono stačí například poklidit před vlastním domem a jeho blízkým okolí a hned naše vesnička vypadá jinak. Snažíme se průběžně o udržování pořádku, i když bohužel naši dva stálí zaměstnanci dlouhodobě marodí. Podařilo se nám na půl roku sehnat dva pracovníky na částečný úvazek ve spolupráci s úřadem práce, kteří by měli z větší části pomáhat i s údržbou koupaliště.

Největší investiční akcí letošního roku bude oprava vozovky ulice od křižovatky u hotelu k zadní cestě. Budou vyfrézovány propadliny (recyklát pravděpodobně použijeme na opravu cesty okolo spodního rybníku) a opraveny špatné kanalizační přípojky. Na tuto akci ve výši 450 000,- jsme žádali 50% dotaci z POV.

V plánu jsme měli i opravu kapličky na mostě u hradu. Zde se bohužel nepodařilo zajistit veškerá potřebná povolení do termínu (únor 2017), kdy se podávali žádosti o dotace na opravu kulturních památek. Žádat tedy budeme ihned při vypsání dalšího dotačního titulu. Rozpočet na opravu se pohybuje okolo 110 000,-.

V projektové přípravě je také vedení kanalizace (souhradím od Policie k poli), aby na pozemcích za zadní cestou bylo možné uskutečnit v územním plánu schválenou výstavbu rodinných domů. Již v minulých zprávách jsem se zmínil o chystaném posílení naší vodárny vybudováním nového vrtu v Jezevčinách na pozemku staré vodárny pro bytovku. Vše je v přípravě k podání žádosti o dotaci v příštím roce.

Také se snažíme o průběžné vylepšování vzhledu obce. Začali jsme svémocně opravovat veřejné osvětlení. Budou kompletně vyměněna všechna sadová svítidla, instalovány úsporné led žárovky a opravena elektroinstalace. Pořídili jsme nové koše na odpadky, děti se dočkaly nového kolotoče na hřišti za bytovkou a rybník ozdobí nový vodník.

Loni se nám vyhýbaly opravy a asi jsem to zakřikl. Letos jsme museli řešit poruchu vedení veřejného osvětlení a opětovnou poruchu čerpadel v přečerpávací stanici ČOV pod policií. Vylepšení se dočkala lávka pro čerpadla v řece na užitkovou vodu. Bude se s ní lépe manipulovat při kolísání hladiny vody. Ve vodárně jsme instalovali nové záložní čerpadlo a proběhly opravy dvou vodovodních přípojek. Moc odpočinku nám nedopřála ani zima při odklizení sněhu. A stále je dost práce na koupališti. Finišujeme s přípravami na otevření. Pokračujeme v opravě fasád budov i technického zázemí, které jsme nestihli loni. To vše pokud možno vlastními silami.

Je třeba brát stále v úvahu splácení dvou úvěrů (ČOV a koupaliště) ve výši cca 600 000,- ročně. Nový zákon o rozpočtové odpovědnosti nás bude do budoucna limitovat tak, aby náš dluh nepřesáhl 60 % průměru našich příjmů za poslední čtyři roky. Díky i bohužel nepopulárním opatřením jako bylo zvýšení cen vodného a stočného a placení DPH, ale i příjmem z koupaliště náš rozpočet vzrostl od roku 2014 z 3 000 000,- na 5 000 000,-. Proto by nás toto zákonné nařízení nemělo při rozumných investicích nijak zatěžovat.

Starostí a zařizování je stále dost. Na některé je ovšem krátký každý starosta. To jsou vztahy mezi námi. Vyslechl jsem již několik stížností a připomínek na stále se opakující problémy, ať jsou to spalování „něčeho“ co se dřevu a uhlí nepodobá, pobíhání psů, neuklizení jejich exkrementů, vožení odpadů na pole a jiné věci. O všem už se několikrát psalo, ale pokud se každý z nás nebude chovat ohleduplně, je to věčné, těžko řešitelné téma. Nicméně musím ze svého pohledu prohlásit, že se toto všechno rok od roku lepší.

Krásný zbytek jarních dnů přeje

Josef Bárta starosta

Třídíme!

V České republice se v roce 2016 vyprodukovalo celkem 26,9 mil. tun odpadu. Více než 86 % připadá na podniky. Množství komunálního odpadu činilo 3,3 mil. tuny. Na 1 obyvatele tak připadá 317 kg komunálního odpadu za rok. Z tohoto odpadu bylo loni vytríděno 15 %. Zhruba třetinu tvořil papír, čtvrtinu sklo a 24 % plasty. Na kovy připadalo 6%.

Toliko čísla z Českého statistického úřadu...

V naší obci třídíme a to je dobře! Jednak tak činíme dobře životnímu prostředí, jednak šetříme svou peněženku, protože nemusíme vyvážet svou popelnici tak často. V naší obci jsou kontejnery na tříděný odpad umístěny na 3 místech. V nedávné době přibylo místo na sběr použitých rostlinných olejů a máme k dispozici kontejner na bio odpad a železný šrot. Během roku je vyhlášeno sběrné období na elektroodpad a na hrubší biomasu, ze které se vyrobí štěpky. Ostatní směsný odpad samozřejmě patří do popelnice. **Do vlastní popelnice a ne do odpadkových košů nebo v horším případě do přírody!**

Tím bych chtěla naznačit, že v naší obci jsou vytvořeny dostatečné podmínky na to, aby se třídilo a zacházelo s odpadem podle pravidel.

Miluš Klímentová

CO KAM PATŘÍ

ODKLÁDEJTE VÁŠ ODPAD DO SPRÁVNÉ NÁDOBY. UMOŽNĚTE TÍM JEHO RECYKLACI NEBO JINÉ VYUŽITÍ (NAPŘ. ENERGETICKÉ). PODÍVEJTE SE NA PŘÍKLADY PRO NEJBĚŽNĚJŠÍ ODPADY Z DOMÁCNOSTI.

DO KONTEJNERŮ NA TŘÍDĚNÝ ODPAD

Papír

Sklo

Plasty

DO SPECIÁLNÍCH NÁDOB, NA SBĚRNÝ DVŮR NEBO V RÁMCI MOBILNÍHO SBĚRU

Elektroodpad

OBJEMNÝ ODPAD, NEBEZPEČNÝ ODPAD A VYSLOŽILÉ ELEKTROSPOTŘEBIČE NEDÁVEJTE, PROŠÍM, DO POPELNIC ANI KE KONTEJNERŮM NA TŘÍDĚNÝ ODPAD! TYTO ODPADY MŮŽETE ODEVZDAT DO SPECIÁLNÍCH NÁDOB K TOMU URČENÝCH NEBO NA SBĚRNÝ DVŮR NEBO V RÁMCI MOBILNÍHO SVOZU ODPADU VE VAŠÍ OBCI ČI MĚSTĚ.

Děkujeme, že třídíte!

www.jihocesketrideni.cz

Jihočeský kraj

EKO KOM
AUTORIZOVANÁ OBČANSKÁ SPOLEČNOST

Soustředění obcí
Jihočeskí třídi odpady

CO BYLO

- Začátkem prosince proběhla Zvíkovem čertiska. Čerti byli řádně škaredí, ani jejich drahé polovičky nebyly o moc krásnější, a tak ukápla i nějaká slzička. Vše zachraňoval Sv. Mikuláš s andělem. Takové lízátko od anděla byla velká dobrota. Ti odrostlí se zase zahřívali svařáčkem.

Děkujeme pekelníkům, nebeským bytostem i smrtelníkům za zajímavou podívanou i příjemně strávenou hodinku na vsi.

- Mrňouskové, ale i ti odrostlejší se 11. prosince pobavili s loutkami Píseckých loutkářů. Kabaret se vyvedl, soudě podle nadšených dětských reakcí.
- Tradiční koledy v kapliče byly dětmi zazpívány s nadšením. Dlouho se na vystoupení připravovaly a moc se těšily. Zima sice někoho odradila, ale ti skalní vydrželi až do konce. Milým zpestřením byla živá hudba. Violoncello rozezněla paní Lucie Lasovská. Zimu jsme na závěr rozháněli nejenom horkým čajem. A jako vždycky i domácí koláče, buchty a cukroví oslovily všechny generace. Příjemné je i společné popovídání –zima, nezima.
- Dozvuky z hasičského plesu byly vesměs kladné, tak zase za rok.
- 13.dubna jsme se na koupališti sešli u pletení pomlázek a jarních věnců. Pomlázky si 17.dubna zatančily svůj tanec a věnce visí na nejedněch vratech – některé jsou skryté za ploty, takže je bohužel nevidíme, ale tvůrcům dělají radost . Všem se povedly . Ty viditelné potěší i kolemjdoucí.
- Na tradiční Cejnování se těší vyznavači prutů a těch zaručených návnad celý rok. Jak to letos dopadlo, najdete v příspěvku pana Milana Klimendy.

pletení pomlázek na koupališti

CO BUDE

- Poslední dubnový den je zasvěcen čarodějnicím. Přijďte pobejt.
- Vyznavači cyklo si opět v květnu protáhnou svaly cyklostezkou.
- Ke Dni matek děti připravují malé pohlazení formou říkadelských písniček, legráček – nejenom pro maminky.
- V červnu se už nemůžeme dočkat prázdnin – koupaliště uvítá malé i velké, aby si před létem trochu zasoutěžili, trochu zaskotačili, trochu se pobavili.
- Tradiční srpnové pivovarské chmelobraní má také již mnoho příznivců – chmelnička je již založena.
- Doufejme, že ani letos sv. Václav nezklame a k vyjížděči parníkem přibalí sluníčko.
- K podzimu se chystá zájezd na koupání s dětmi s možným posezením ve sklípku. Záležet bude na počtu přihlášených.

Kdo jste nebyli delší dobu na hradě, udělejte si procházku. Je tam mnoho nového. V areálu objevíte i sedm úžasných fotografií z hradního archivu – můžete porovnat, jak objevovali hrad návštěvníci před i po I. světové válce. Přímo v objektu paláce najdete tři další.

KOMU ZVONÍ HRANA . . .

Od léta minulého roku máme v kapliče nový zvon. Slavnostně jsme ho uvítali, pokřtili, zavěsili a první, kdo ho smysluplně rozezněl byl dlouholetý zvoník, pan Karel Říha. Byl nadšený a vychytával při zvonění drobné nedostatky. Několik nedělních polední nám dával jeho kovovým hlasem vědět, že máme zasednout k nedělnímu obědu, zvolnit, s trochou pokory se zamyslet nad uplynulým týdnem. Bohužel tak, jak dozněl původní historický zvon, dozněl nečekaně i zvoníkův život. Dne 09.12.2016 pan Karel Říha ve věku nedožitých 84 let zemřel – zvon zazněl poprvé umíráčkem. Kruh se uzavřel.

Pan Karel Říha, kterého jsme familiárně oslovovali Kájo, ale častěji Karlí, byl v tom nejlepším slova smyslu zajímavou zvíkovskou figurkou. Velkým patriotem, studnicí znalostí o Zvíkově i okolí. V jeho šuplatech se vždy našlo mnoho zajímavého materiálu, který jsme také hojně využívali v našich Zvíkovských zprávách – od suplik občanů knížeti Schwarzenbergovi po nákup hřebíků při stavbě kapličky atd.

Karlí, i když měl velké zdravotní problémy, nikdy nevynechal tradiční svatováclavskou jízdu parníkem. Hrdě si ji užíval na kapitánském můstku a po dohodě s posádkou se občas chopil kormidla a brázdil s námi vody Otavy s Vltavou kolem majestátního zvíkovského hradu. Byl posledním pamětníkem staré řeky. Přesně věděl, kde stával mlýn, kde bylo U Makášků, kudy vedl přívoz.

Karlího jsem znala přes čtyřicet let. Jako každý z nás měl mimo ctností i své neřesti. Pamatuji si, jak před maminkou tajně chodíval kouřit do nefunkčního včelníku v zadní zahradě. Ovšem starou paní Řihovou nikdy neošálil. Když Karlího delší dobu postrádala, vyšla na zápraží, zavětrila a volala směrem ke včelníku: „Karlííí, ty kouříš!“ Karlí rychle zahlazoval stopy svého prohřešku a mlžil a mlžil – vždy zbytečně. Stará paní věděla své.

Karlí již poslouchá polední zvonění, které za něho převzala paní Marie Kotková, zhůry. Asi má nějaké připomínky, ale je také jistě rád, že paní Kotková – Manka, ve zvonění pokračuje. A rádi jsme i my ostatní. Není tolik vesnic v Čechách, kde se ještě ručně zvoní.

Bohužel hrana zazněla v krátké době znova.

Zvíkovák pan Vladimír Hrubec zemřel dne 07.01.2017 po dlouhé nemoci ve věku 76 let. Uměl si udělat legraci snad ze všeho. Zastavení s ním bývalo příjemným a milým pohlazením. Procházím-li kolem, vzpomínám, jak na mě volával: „Heleno!“ A přidal vtípek.

Paní Marta Suchanová zemřela ve věku nedožitých 84 let dne 10.03.2017. Rodilá Pražačka bydlela léta na Zvíkově a několik let pracovala také na našem obecním úřadu.

Je dobré občas se zastavit a uvědomit si, že jsme všichni smrtelníci. Možná nám to malinko pomůže být o chloupek lepší a k ostatním chápavější.

Uzavírám s Hemingwayem: **KOMU ZVONÍ HRANA - TOBĚ ZVONÍ!**

Za zastupitele obce
Helena Žydková Smolková
Helena Žydková Smolková

NAROZENÍ

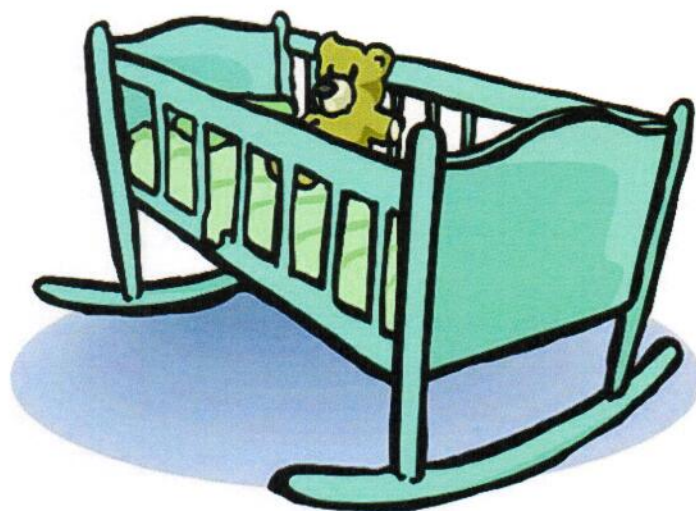
Rodičům Haně Hubalové a Marcelu Hanžlovi se 20.01.2017
narodil kluk jako buk Mikuláš.

Přejeme mnoho dobrého a posíláme malé pohlazení formou básniček Jiřího Žáčka.

Dobrý den

Dobrý den, oči, dívejte se,
poběžte ke mně sandálky,
zpívejte, ptáci, šumte, stromy v lese,
dobrý den, řeko, spěchej do dálky.

Dobrý den, hrnku s pomněnkami,
sluníčko, vyleť do mraků,
dobrý den, táto, tumáš pusu, mami,
svět je dnes plný zázraků . . .

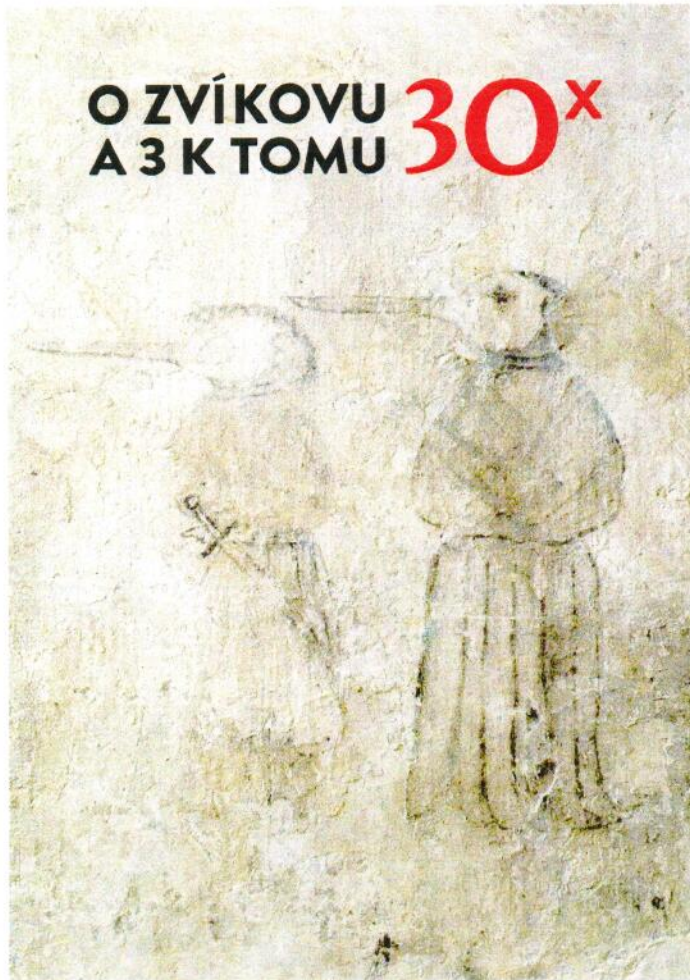

Oblékání

K čemu jsou sandálky?
K výletům do dálky.
Proč nosím kalhoty dlouhé až na paty?
To abych neběhal po světě nahatý.
A proč si oblékám košili na tělo?
Aby to mamince vedle mě slušelo.
K čemu je šála?
Aby mě hřála.
Proč nosím čepici? Abych žil zdravě – aby mně nezmrzly nápady v hlavě.

Mlád'ata

Krávy mají telátka,
klisny mají hříbátka,
ovce mají jehňátka,
kozy mají kůzlátka,
slípky mají kuřátka,
husy mají housátka,
kachny mají káčátka,
fenky mají štěňátka,
kočky mají koťátka,
mámy mají miminka
jako moje maminka.

O ZVÍKOVU A 3 K TOMU 30^x

Rok na hradě by se mohl zjednodušeně rozdělit do dvou období: je čas jara a čas podzimu. V dubnu by bylo vhodnější psát o začátku sezony, ale vrátím se ještě do minulého roku, abych zmínil a připomenul to stěžejní. Radost nám udělal způsob, jakým se vyřešilo zapůjčení starého zvonu z kaple sv. Václava. Jeho zařazení do expozice v královském paláci, doprovodná informativní výstavka o vývoji podhradního městečka a vzniku obce Zvíkovské Podhradí je obohacením prohlídkové trasy a důstojným prostorem pro prezentaci tak zajímavé památky.

Po delší době se svépomocí podařilo dotáhnout vydání nové brožury o hradu. Zvolili jsme formát drobnějších kapitol, které se snaží vyzdvihnout to nejdůležitější z historického vývoje Zvíkova a ze stavebních a uměleckých památek upozorňují na to nejpodstatnější a nejhodnotnější. Odtud název O Zvíkovu 30x a 3 k tomu.

Do paláce v roce 2016 přišlo přes 37000 návštěvníků, ale toto číslo zdaleka neodpovídá celkovému počtu

hostů, kteří přijedou a pohybují se pouze v areálu. Reálně odhaduji, že jde o čtyřnásobek až pětinasobek. Je dobré si to uvědomit především pro představu, jak velké je zatížení služeb, personálu, expozice a prostor... Ale to je něco, co vnímají všichni, kteří se podílejí na službách spojených s turistickým ruchem v regionu. Závěr podzimu vyplnilo filmování v říjnu a v listopadu. Celou situaci nezmiňuji jako událost, chci jen poznamenat, že pro správu hradu jde o organizaci nepopulární, velmi zatěžující, rizikovou, unavující anarušující ustálený provozní řád. Zároveň jsme "na dálku" solidární s každým, kdo dopad podobných akcí negativně pociťuje.

S nastupujícím jarem chci zmínit dvě připravované instalace v paláci a v areálu. Do začátku května chceme zpřístupnit dlouhodobou výstavu kreseb a grafik hradu z 19. a 20. století, u které počítáme s postupným doplňováním podle dalších nálezů a objevů. Na tu bude volně navazovat v areálu 10 panelů s fotografiemi různých zaniklých míst, které pro pozorného a vnímavého návštěvníka vytvoří kontrast se současnou podobou. Tři budou v paláci, sedm v areálu.

Do začátku sezony bych nám přál návštěvníka klidného, poučeného, tolerantního, trpělivého a zodpovědného, ale zkušenosti z posledních let ukazují, že vzájemná komunikace lidí i v banálních situacích je z neznámého důvodu problematictější a složitější. Možná je to dobré přání pro nás všechny, abychom se setkávali spíše s porozuměním a pocitem sounáležitosti, naše všední dny by tak byly určitě klidnější.

Aleš Kadlčák

Náš dětský domov

V rámci dramatického kroužku se v dětském domově léta pracuje se slovem. Poezie, próza, ale i vlastní tvorba. S přednesem vlastních textů, tetou trochu „učesaných“, byla na letošní soutěži čtrnáctiletá Tereza Vlášková opět výborná.

OUT OF HOME

Vystupujeme z podzemí: světla, barvy, míhající se auta, davy.
Neztratit se, držet krok-nepřekročit bludný kámen, to by pak byl s námi ámen.
Velkoměsto není ves-hloupého trkni, chytrému napověz.

Ještě, že anděl před námi se vznáší, lehce kyne, ukazuje, bezpečně k cíli dopravuje.

Přijeli jsme na festival. Starají se o nás skvěle.
Od soboty do neděle víc než moře zážitků. K radosti i užitku.

Karel IV. na nás kývá, liška ryšavá se dívá. Magistr Kelly, nad baňkami roztodivných tvarů
S Rudolfem II. za zády řeší zas nové záhady.
Gotika, renesance, baroko-potěcha pro oko.
A defilé apoštolů putuje svou věčnou cestou před našima očima.
OUT OF HOME dnes začíná.

Trocha sportu, trocha kina, psina s mnoha kamarády, hudba-prostě je to prima.
Není to jak u nás ve vsi, kde vidíme si do karet.
Je to zcela jiný svět! Barevný a pestrý, lákavý i nebezpečný, svým způsobem jedinečný.

Dny, týdny se přetočí-je tady desáté výročí.
Díky všem za práci s námi-zvláště, když nám chybí mámy.

KHAMORO

Sukně se točí, barvy hýří:*housle a cimbál a bubínky.*
Blýskavé řetízky, zapadající slunce, louka a luční bylinky.

Rytmy se zrychlují, trávy kloní hlavy-bosé nohy je v rytmu kosí.
Havraní vlasy-bosí, bosá,bosí: *housle a cimbál a bubínky.*

Duhové šátky vše ve víru halí, aby vzápětí také vše odkrývaly: *housle a cimbál a bubínky.*

Cikáni tančí! Až dech se tají. Zprudka, lehce, vesele, křehce.
Tak, jak je Pánbůh naučil.
Větry suknice provívají: *housle a cimbál a bubínky.*

A najednou změť pěstí, těl: „Gadžo, cikáne, potvoro . . .!“
I to je festival Khamoro: *housle a cimbál a bubínky.*

FEBIOFEST

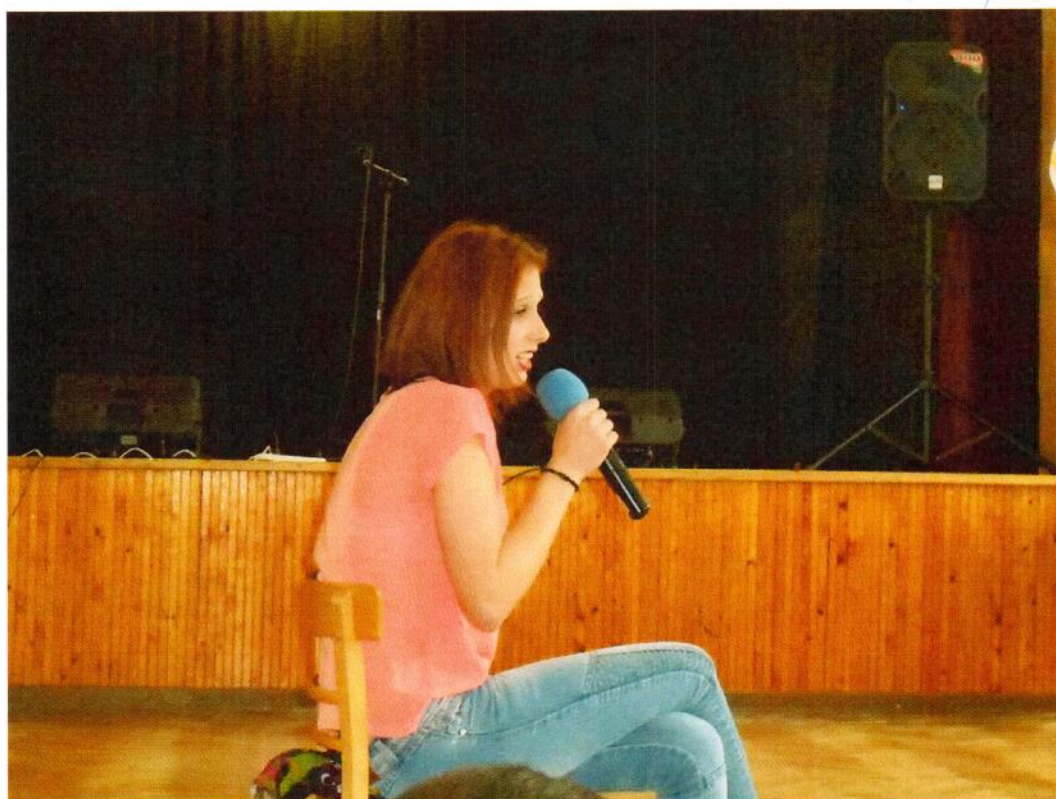
Plakáty lákají . . .
Hudební festival by byl prima.
Divadelní, ten moc pro mě není.
Febiofest zve do kina.

Uvelebím se v třetí řadě – z černého plátna křičí bílá písmena.
Už se začíná.
NIKDY NEJSME SAMI!
Hraje tam náš kamarád – kluk z děcáku!
Herec Hanuš dělá mu tátu.

Konec!
Sedím zcela zaskočená.
Nahá pravda je zcela bez zahalení do hávu:
syrová, tvrdá, křičící, prosící, zoufalá, křehká.
V zádech mě mrazí – všichni jsme tak zranitelní, nazí.

Prý každý máme svého anděla.
Nevím, jestli ten náš nemá dovolenou!
Pomůže?
Poprosím-li ho na kolenou?
NECHCI, ABYCHOM NĚKDY BYLI SAMI!

Helena Žydková Smolková
Helena Žydková Smolková

15. ročník zvíkovského „Cejnování“.

Vždy, když se blíží datum Zvíkovského cejnování, které letos připadlo na 21. dubna, začínám dostávat trému. Neustále si opakuji co je potřeba udělat, nakoupit, zajistit, obvolat, napsat tak, aby vše bylo tak, jak má být. Je fajn, že kamarádi jako Pepa Kozelka, Petr Grill, Karel Keřka a další jsou rovněž ochotni přiložit ruku k dílu, protože jinak by se tato akce nemohla konat. Vše začalo pracovní schůzkou 17. března, na které jsme si rozdělili úkoly. Zvíkovské cejnování má svou tradici což znamená, že není potřeba ji inzerovat nebo propagovat v tisku nebo rozhlase. Rybáři se již sami dotazují, kdy že se to letos bude konat...Po zkušenostech z minulých let jsme museli, s ohledem na pořadatelské kapacity a velikost pláže pod Štěronínem, kde se akce poslední roky vždy koná, stanovit maximální počet účastníků na 45. Letos se jich přihlásilo 34. Tradičně jsme se v 6:00 hodin sešli u otavského mostu. Z větších dálek k nám přijeli rybáři z Plzně, Tachova a Prahy. Ale i rybáři z blízkého okolí nám udělali radost. Přivítali jsme kamarády z Kučeře i Oslova a jako jediný zástupce „našich“ byl Petr Grill. U mostu se stanovila pravidla a každý z účastníků si vylosoval svou pozici u vody. V půl sedmé jsme byli na místě. Soutěžící si začali připravovat své náčiní a prokrmovat lovná místa. V 7:00 hodin soutěž začala. Týlového zabezpečení se ujal Pepa Kozelka, Karel Keřka, Míla Váňa a Bohouš Skála. Vedoucím foťáku byla Ivana Šulitková, která účinně pomáhala i při měření úlovků. Od samého začátku ryby braly. Drtivá většina soutěžících spoléhala na techniku lovu fídrovými pruty s použitím krmítek a jemných návazců. Pouze pár jedinců volilo klasický způsob lovu na položenou a jeden po jistou dobu i lov na plavanou. Rozhořel se oheň, ohřála se gulášová polévka, uvařilo dobré kafe a narazil soudek piva. Vše šlapalo jako na drátkách. Ve 12:00 hodin byla soutěž přerušena a soutěžící si v podobě pečených buřtů dopřáli oběd. Ve 13:00 byly pruty opět nahozeny a soutěž pokračovala do 16:00 hodiny, kdy byla ukončena. Vše po sobě uklidit, posbírat startovní čísla a honem domů k přípravě společenského večera. V restauraci U Váňů mezitím probíhaly přípravy na slavnostní večeri. Pro příchozí byly připraveny chuťovky, předkrm tvořil domácí rybí salát z otavských cejnů a hlavní chod byl podáván v podobě filetu z kapra v ořechové krustě s bílým vínem a bramborovo-celerovým pyrém. Po hlavním chodu se k pivu a vínu podávaly škvarky z čerstvých cejnů. V 19:00 hodin společenský večer začal vyhlášením výsledků a předáním cen. Pořadí soutěžících se hodnotilo podle celkového součtu délek nachytných cejnů (viz příložená tabulka). Kromě pořadí prvních pěti soutěžících byl oceněn i největší úlovek dne podobě cejna s délkou 54 cm. Ceny spolu s pořadatelem předala paní Světlana Hlásková, dcera zesnulého pana Jiřího Bendy, kterému je již čtvrtým rokem soutěž věnována ku památce. Součástí večera byla i projekce fotografií vzácných druhů ryb našich vod, kterou pro nás zajistil pan Lubomír Hlásek coby profesionální fotograf flory a fauny a manžel paní Světlany. Pro představu, o jak skvělé fotografie se jednalo, ten kdo má tu možnost, podívejte se na internetové stránky www.hlasek.com. Po skončení oficiální večer plynule přešel do volné zábavy, kterou skvěle podbarvovala trampská kapela Kamarádi staré řeky. Rozešli jsme se v časných ranních hodinách s pocitem, že jsme splnili očekávání, a se závazkem na příští rok. Na závěr chci upřímně poděkovat všem výše jmenovaným za účinnou pomoc, Blance Kloboučnickové za vynikající přípravu večere a svatému Petru za bezchybné počasí, kterým nás uprostřed nevlídných dnů v pátek 21. dubna obdařil.

Milan Klimenda

Pořadí a výsledky zvikovského „Cejnování“ 2017

Pořadí	Start. Číslo	Jméno	Počet ryb	Délka (cm)
1	1	Ondřej Šimůnek	36	1226
2	9	Kamil Fejfar	27	1098
3	35	Radek Hanák	22	763
4	14	Pavel Smola	17	665
5	11	Michal Soukup	19	657
6	2	Miroslav Horálek	18	445
7	28	Petr Hruběš	14	439
8	16	Roman Vican	12	415
9	24	Jan Pergner	11	402
10	32	Vojtěch Jančar	14	363
11	4	Jan Kazda	9	347
12	10	Viktor Stříbrský	9	340
13	12	Tomáš Kukla	7	281
14	19	Roman Hladík	8	268
15	17	Milan Edl	13	264
16	39	Petr Havránek	5	187
17	43	Pavel Vejskal	5	163
18	18	Luboš Kasl	4	94
19	41	Martin Marek	2	82
20	8	Milan Vicher	3	81
21	13	Jiří Šťovíček	2	73
22	37	Martin Roubal	2	60
23	26	Rostislav Bažuk	2	59
24	7	Petr Grill	2	56
25	23	Jan Pergner	1	43
26	27	František Šťastný	1	38
27	6	Marek Ramajzl	1	36
28	33	Zbyněk Hrabě	1	24
29-34	31	Jiří Krejča	0	0
	5	Martin Ramajzl	0	0
	21	Jiří Míča	0	0
	22	Luboš Vejskal	0	0
	29	Jiří Klenovec	0	0
	30	Martin Šmíd	0	0
			267	89,69 m

Největší ryba:

Cejn 54 cm

Roman Vican

Největší počet ryb:

36

Ondřej Šimůnek

Loni se nachytalo:

226

70,88 m

Ranní příprava

2. v pořadí Kamil Fejfar

Netřeba komentáře...soustředěný pohled jediného našeho domácího zástupce

PODĚKOVÁNÍ

Trampolína, ta je prima, skoky víří a je psina.
Však i ten u nás kdo je líný, chce být mistrem
trampolíny.

Za krásný dárek manželům Zahradníkovým děkují děti i zaměstnanci dětského domova.

Dan
Bella

Kauča Jaruška

Zuzka
majma

Balemčymka

ROMČA

Irenka

Drachuška

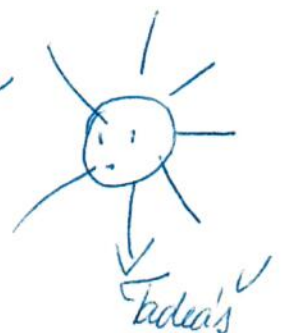
MÍŠA

Terka

Petka

*
↓
Kubinka

Petka.s

Eva Kadlčáková: Instinkty

„To mi řekni, jak to, že kačenám v tomhle mrazu neumrzou ve vodě nohy?“ zamýšleli jsme tuhle s rodinou při nedělní procházce, „že si vlaštovky pamatují naše okno, že si lidský plod cucá palec už v břiše matky?“ A vymýšleli jsme vymyšlená, a přitom pořád tolik neuvěřitelná řešení otázek, proč jsou věci, tak jak jsou, a kdo to tady vlastně všechno řídí...

Těžko si totiž představit, že instinkty vznikají samy od sebe. A málo pochopitelná je i teorie zkušenosti, ze které se stal dědičný znak tím, že se přenesla na nějaké šroubovitě připojené aminokyseliny. V důsledku tvořené vodíky, kyslíky a uhlíky. Copak ty z toho mají rozum?

On vůbec intelekt rád a zdatně instinkty popírá: vždyť to nemá logiku!, volá na nás z čelního laloku. A my, lidé uvyklí definic a důkazů, jsme intelektu poslušni a své instinkty tudíž posloucháme čím dál tím méně. Až ve chvílích, kdy se ocitneme tváří v tvář něčemu, co žádnou zkušenost dosud mít nemůže, a přesto se to má bravurně k životu, znejistíme...

Zřetelným příkladem je zmíněné mimino. Nejen, že se narodí s palcem v puse, ale ono ví, jak se poprvé nadechnout, ví, že má ve světlém světě zavřít oči, chce-li spát, umí vylučovat, zvracet, v obranném reflexu k nám vztahuje ručky, kýchá, škytá a pozná matku po čuchu. O pár měsíců později s nepochopitelnou samozřejmostí rozezná, že maminka, ačkoliv ho nakrmila a uspala, odešla, prostě fyzicky není přítomna a to je pádný důvod k neutuchajícímu vriskotu. Tatínek? Čert vem tatínka, ten mlíko nedává, tvoje existence je ohrožena, prcku, konej!, velí instinkt tvorečkovi.

Právě tak i rodičovské instinkty stojí za povšimnutí. Dvě novopečené matky na jednom nemocničním pokoji, dvě sotva narozená děťátka. A když v noci pláče jedno, maminka toho druhého tvrdě spí. A naopak. Ráno si o tom vyprávějí a jedna druhé nevěří.

Zázračné jsou i pudy k výuce mateřského jazyka, ne nadarmo nazývané v jazykových školách instinktivní. Metoda dokola omílaných otázek, odpovědí a záporů vede k rychlému osvojení základního schématu řeči: „Podívej, pejsek!“ drmolí matka do omrzení k boudičce kočárku. „Je to pejsek? Kdo je to? Pejsek, vid’! Nebo to není pejsek? Ale je, je to pejsek.“ Děti ještě ani nechodí a už ve svém rodném jazyce začínají mluvit a především myslet!

Tyto rodičovské instinkty ale, zdá se, nejsou dány oběma pohlavím stejně - možná proto není mateřština otcovštinou. Kdysi jsem podala svému muži naše robě a povídám: „Na, zabav ho na chvíli.“ Tázavě se na mě díval a držel kluka pod pažičkama kolmo k podlaze. „Ukaž mu třeba knížku,“ doporučila jsem a otec postrčil mlčky před zraky dítěte gumové leporelo. „Říkej mu k tomu něco,“ volám na něj z kuchyně. „Podívej, knížka,“ doplní muž. „Ty obrázky mu ukazuj!“ „Hele, obrázky.“

Je to marné, on mu tu kačenu prostě nevysvětlí, pomyslela jsem si. Zase to zůstane na mně. Ale: není to krásné?!...

Zvíkovský kuchařský kalendář

Jako již v posledních dvou letech má obecní úřad v úmyslu opětovně obdařit každou zvíkovskou domácnost stolním kalendářem. Doposud oba zachycovaly pěkné snímky naší obce a nejbližšího okolí.

A tak jsem si dovolil přijít s návrhem, že bychom mohli společnými silami vytvořit náplň letošního kalendáře. Téma, vzhledem k mé celoživotní profesi, je pro mě jasné. Mohli bychom zachytit zajímavá jídla, dalo by se říci zvíkovské kuchyně. Poklady či inspiraci můžeme najít ve vzpomínkách našich babiček, maminek či tetiček (někdy i dědečků či tatínků). Řadu jejich jídel uchováváme mnohdy s úctou v paměti. Víme, že většina z nich se uměla v kuchyni otáčet, vařila se zdravým selským rozumem, využívala poctivé suroviny, většinou z vlastní zahrádky a chlívků. A to by nemělo být zapomenuto. Ale také mladší generace má již své osvědčená jídla, která chutnají celé rodině.

Představy o realizaci jsou v podstatě jednoduché. Budeme vás prosit, abyste našli chuť a odvahu jít do toho. Pak bychom v několika po sobě následujících etapách připravili ve stanovený den ve vlastní kuchyni 2 až 4 porce oblíbeného jídla. My máme již domluveného profesionálního fotografa, který vaše jídlo zachytí. Budeme také potřebovat seznam použitých surovin, jejich množství a popis přípravy – tedy recepturu.

Abychom naplnili všechny stránky kalendáře, potřebujeme kolem 25 receptů. Již dnes máme kompletně připravené dva – velikonoční jidáše a sekanici.

Přáli bychom si, aby náš návrh nebyl věcí jen na jedno použití. Bylo by dobře, kdyby se nám společně podařilo uchovat něco do budoucích let. A také je velmi prospěšné, když se občas společně setkáváme, když se pokoušíme společně vytvářet užitečnou věc. Vznešeně se tomu říká vesnická pospolitost.

Jindřich Žydek
Jindřich Žydek

KULAJDA S VEJCEM, HŘIBY A KOPROVÝM OLEJEM

V dnešním čísle našich zpráv vám předkládáme recept snad nejznámější polévky našeho regionu. Je mírně upravena, dá se říci zmodernizovaná. Recepturu jsme převzali od jednoho z nejnadanějších kuchařů mladé nastupující generace, dlouholetého člena juniorského národního týmu Daniila Gorovoye, dnes šéfkuchaře hotelu Panorama Golf Resort Kácov.

Kalkulace na 4 - 5 porcí

vejce	5 ks
mléko	0,5 l
smetana 30%	0,5 l
olej	1 dcl
ocet	0,5 dcl
brambory	250 g
hladká mouka	50 g
máslo	50g
cukr	25 g
bobkový list	5 ks
nové koření	10 kuliček
sušené houby	3 hrsti
kopr čerstvý	10
snítek	
sůl	

Postup:

- 1) Namočené houby uvaříme.
- 2) Z mouky, másla a poloviny oleje připravíme jíšku. Po zarestování zalejeme mlékem a smetanou. Poté přidáme koření, sůl a vše důkladně povaříme. Povařený základ na kulajdu dochutíme octem, cukrem a vybereme koření.
- 3) Brambory nakrájíme na kostičky zhruba 1 x 1 cm, které zvlášť uvaříme.
- 4) Připravíme zastřené vejce – do menšího kastrůlku nalejeme vodu, přivedeme k varu a přidáme ocet. Vejce rozklepneme do malých šálků nebo mističek (každé zvlášť). Vroucí vodu rychle zamícháme tak, aby uprostřed vznikl vír. Doprostřed víru opatrně vlijeme jednotlivá vejce. Když se bílek zpevní, stáhneme kastrůlek z ohně a necháme ještě 3 minuty dojít. Pak vejce vyjmeme plochým sítkem a necháme okapat.
- 5) Z kopru vybereme ty nejkrásnější jemné části a posekáme je
- 6) Koprový olej připravíme z druhé poloviny oleje zahřátého na 40 stupňů a zbylé části kopru tak, že oboje důkladně rozmixujeme. Následně přecedíme přes jemný cedník a necháme v lednici vychladnout.
- 7) Brambory prohodíme v másle s nasekaným koprem a navrstvíme do formičky. Navrch klademe houby, zastřené vejce a kolem zalijeme kulajdou, ozdobíme koprovným olejem a podáváme.

a protože do r. 1139 byl postaven románský kostel v Kyjích u Prahy, sv. Jiljí velmi podobný. Všimneme si na zvonici typického řádkového románského zdiva a krásných sloupků dělicích sdružená okénka. Vzadu vidíme kus románské zdi. Je 2:1 m silná a je v ní ve výšce oratorium, kdysi osvětlené dvěma okénky (nyní zazděny), k němuž vede uvnitř zdi zachované schodiště, osvětlené kulatým světlíkem. Další pokračování románské zdi je už gotické. Gotická část povstala v době předhusitské, snad asi ke konci XIV. stol. Obejdeme celý kostel a pokochejme se krásou oken ve slohu vladislavské gotiky vytvořených! Každé jiné a přesto působí na diváka jako ladný celek. Na střešním štítě je na obou stranách tentýž znak, který jsme viděli na náhrobním kameni opata Františka z Vepic, tvůrce této gotické části sv. Jiljí: heraldicky řečeno „psa věžníka z koruny.“

Ve vnitřku kostela prohlédneme si sochu sv. Jiljí na oltáři a na klenbě kněžiště znaky Hodějovských. Se schodů na kůr upoutá nás mohutná podivuhodná stavba věže s kulatými pilíři (opět táz odchylka od románského slohu).

Věž je složena ze tří dilů, pravá to pevnostní stavba. V době románské skutečně kostely sloužily za pevnosti, do kterých

32

se utíkal křesťanský lid v době nebezpečí. Z této věže vedla podzemní tajná chodba na Vinici a na druhou stranu pod klášter asi do chrámové hrobky a odtud do podzemí kapitulní síně.

Tím jsme skončili prohlídku bývalého slavného kláštera milevského, neboť ostatní veliký komplex budov je většinou z doby pozdější a nezasluhuje zvláštní pozornosti.

S místa před hřbitovem se podívejme na kopečky na straně východní. Úplně ovládají klášter a proto nejsou věrohodnými pověsti, že by klášter byl býval někdy dobře opevněnou pevností.

VÝCHODISKO PRO VÝLET NA ČERVENOU NAD VLTAVOU.

1. Praha-Smíchov (Štefanik, kasárna). Autobusem Jihočeské autobus. společnosti (JAS) přes Zbraslav, Dobříš, Dolní Hbity, Kamyk n. Vlt., Kráskou Horu, Milešov, Kovářov, Kučeř k přivozu na Červené nad Vltavou. V zimním čase jezdí autobus jen do Milevska.

2. Heřmaničky-Sedlec. (Trať Praha-Tábor). Státním autobusem přes Prčici, Sedlec (Český Meran), Chyšky do Milevska a pěšky Květovskou oborou (červená značka)

33

na Červenou nad Vlt., nebo drahou na stanici Jetětice.

3. Jetětice, stanice dráhy Tábor-Písek. Silnicí kolem Šejharova mlýna k pensionátu »Skleněný zámeček« (červená značka) a vozovou cestou k přivozu na Červené nad Vlt. (4 km). Od stanice rozsáhlá vyhlídka, za jasná až k vrcholům střední Šumavy.

4. Jetětice »zastávka« (trať Tábor-Písek). K přivozu k Pazourkové restauraci (modrá značka) 4 km a podél Vltavy proti proudu vozovou cestou k železničnímu mostu a k pensionátu »Skleněný zámeček« (červená značka, 2 km).

5. Vlastec (trať Písek-Tábor). Lesní silnicí k přivozu na Červené nad Vltavou (zelená značka, 4 km) a proti proudu podle Vltavy k železničnímu mostu (2 km).

6. Vráž (trať Praha-Zdice-Protivín). Přes Dědovice k restauraci „U Urycha“ a přes Oslov k přivozu na Červené nad Vlt. (žlutá značka, 9,5 km). Stanice klubu čsl. turistů: Pazourkova restaurace v Červené nad Vltavou u přivozu.

34

VÝLETY

z Červené nad Vlt. do středního Povltaví a do Středočeské žulové pahorkatiny.

Spisek má především účel propagační a nechce být tudíž úplným všestranně látku vyčerpávajícím popisem. Vybírá jen význačné partie, skládá je po svém způsobu a při tom se snaží uplatnit zvláštní charakteristiku úseku. Zavádí na význačné osamělé chlupy s rozhledem, provádí po celé délce hlavního horského hřbetu Cunkovského, vniká do nejdřívejších struh a roklí potoků, upozorňuje na »bludné kameny«, ukazuje půvab jihočeských rybníků a seznamuje s vděčnými úseky toku Vltavy, s oběma přítoky Otavou a Lužnicí. Kraj oplývá hrady, zámky a tvrzemi a také z nich učiněn jest výběr v ohlasu romantického zasnění nesmrtelného pěvce »Máje« nad krásami »Českého Meranu«, východní to součásti středočeských žulových hor. Všude podává výšky nad mořem, aby byl zdůrazněn horský ráz kraje. Výlety jsou polo-denní, ale i kolikadenní, odvislé od doby jízdy vlaků a autobusů.

1. Milevsko. Od přivozu k Červené (červená značka) Květovskou oborou přes Rukáveč (515 m nad mořem) do Milevska (458 m). Celkem 13 km. Do Milevska

35

možno také dojetí, z nádraží do města jezdí autobus. Milevsko jest okresním městem a hlavním dodavatelem všech životních potřeb pro Červenou. Poutá k sobě obchodním ruchem, ale také uměleckými památkami. Cestou z nádraží zaujme nás po pravé straně pohled od Tyršova náměstí na Sokolovnu a vilovou čtvrť. Hlavnímu náměstí (Wilsonovu) věvodí kostel sv. Bartoloměje, postavený roku 1866. Na jeho místě stál kostel menší, založený r. 1513 Jindřichem ze Švamberka. Kostel má pěkný souzvuk zvonů, které poprvé r. 1932 zahlaholily k počtě padlých, jimž před kostelem je postaven pomník. Na náměstí upoutají především dvě staré budovy, tak zvaná stará fara a stará radnice, v níž jest okresní soud. Ve staré faře bydlel poslední protestantský farář Jan Jiří Mathyades Radčenský a tu asi začal psát své paměti na dobu bělohorskou, jež jsou uloženy v universitní knihovně. Na náměstí povšimneme si ještě budov městské spořitelny, nové radnice a okresní hospodářské záložny. Z náměstí ubíráme se dlouhou ulicí Riegrovou a Masarykovou, dříve Klášterskou zv., v níž je hlavní obchodní tepna, obchod vedle obchodu. Podle budovy Občanské záložny přijdeme na Husovo náměstí, na jehož levé straně byla r. 1932 postavena

budova pro okresní úřad. V dalším postupu cesty mineme po pravé straně školu a po levé hotel »Modrá Hvězda«, v němž má sídlo turistický odbor. Milevsko má ještě dva hotely a 11 hostinců. Okolo rybníčku Kuklíku přijdeme k bažantnici, která nyní je přeměněna v anglický park s ozdobou majestátních starých dubů. Je každému přístupný. Nedaleko jsou t. zv. »hradbičky«, po obou stranách oplocené. Kamenný most s pěknou sochou sv. Jana Nepomuckého překlenuje Milevský potok. Krajinu, kterou odtud vidíme napravo k jatkám a nalevo až skoro k rybníku Korunskému, zátápel dříve rybník, přes který vedl most. Pod mohutnou hrází rybníku byl mlýn, nyní dětská opatrovna. Za mostem přicházíme k nejznamenitější památce Milevska, jeho klášteru, jemuž je věnována samostatná stať v tomto spisku. Milevsko je v poslední době hojně vyhledáváno jako letovisko, pobyt v něm jest levný, okolí krásné, žádný velký přepych a hlavně božský klid. Pro výlety z Červené je Milevsko důležitým bodem průjezdným. Výlety z Milevska do okolí a na Zvíkov jsou popsány v samostatných průvodcích, jež lze u zdejších knihkupců koupiti. Z hospodářských plodin v okolí pěstovaných dosáhl světové pověsti a obliby milevský hrách. Zpět drahou.

2. **Tyrolský dům.** Od Ozdřavovny po pravém břehu Vltavy (červená značka) k přívozu a dále oborou na silnici Květov-Branice, zde vlevo po značce zelené (7 km) až k loveckému zámečku (523 m). Také lze sem dojetí romantickou cestou od přívozu údolím Hrejkovického potoka (zelená značka). Cesta je méně schůdná, neb nutno přes potok po kamenech přecházeti (8 km). Zpět po silnici přes Květov a Vůsí (6 km) aneb opačným směrem zeleně značenou silnicí k nádraží Veselíčko-Branice (4 km) a vlakem do Jetetic. Obora má mnoho půvabných procházek, ale její rozlehlost vyžaduje opatrnosti; dobrou orientaci je tok potoků, ústících vesměs do Vltavy. Voboře chová se černá zvěř.

3. **Temešvár.** Silnicí z levého břehu Vltavy (zelená značka) do Vlastce a odtud přes Kašinu Horu do vsi Temešváru (411 m). Založena r. 1716 a pojmenována podle města v Banátě, Rakušany dobytého. Nedaleko sklání se tábořská silnice v táhlé serpentíně z náhorní planiny Záhořské k Podolskému silničnímu mostu (336 m). Sestoupíme k němu a vrátíme se po pravém břehu Vltavy přes Saník na Červenou. Celkem 12 km.

4. **Sv. Anna.** Od přívozu Červenského z levého břehu k obci Oslov (žlutá značka) a severozápadně ku kostelíčku sv. Anny,

který shlíží k Otavě s vysoké straně. Již ve XIV. stol. se připomíná. V den patronky kostela je tu slavná pout, k níž se schází se všech stran okolní lid. Pod kostelíkem je prý zakopán poklad. O tom vypráví pověst: Až nám bude nejhůře a budeme od nepřátel tísněni, otevře se Blaník, vyjedou Blaničtí rytíři se sv. Václavem v čele, vyznou nepřátele a vyzvednou obrovský poklad pod tímto kostelíkem ukrytý. Každý Čech se stane hoháčem a naše vlast bude nejbohatší a nejmocnější na celém širém světě. Už jednou prý se páni přesvědčili, že to pravda jest. Na smrt odsouzený zločinec musil tu kopati. Dokopal se dveři, otevřel sedm zámků a po desíti schodech vešel do síně, kde zlato, stříbro a drahé kamení v obrovských kádích hlídal černý pes. Jelikož zločinec si vzal z každé kádě jen jeden kousek, pes byl zticha a nechal jej zase klidně odejít. Pak tam chtěli i páni vstoupiti, ale dveře se před nimi s praskotem zavřely a rozkopaná země se zase srovnala. Od kostelíka není daleko na Zvíkov.

5. **Vráž.** Značkovanou cestou přes Oslov k hostinci „U Urycha“ (6 km), podle Otavy proti proudu k Jistci (4,5 km) a za čtvrt hodiny nahoru do Vráže (modrá značka). V zámku je Ozdřavovna soukromých úředníků. Zpět z nádraží Vráž přes Písek.